

စိုးစိုးစာပေ

ဆုလေးနွယ်

(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

မင်းမျက်နှာမှာမိုးစက်ကလေးတွေနဲ့

ဦးမြတ်တိမ်က ဂေါက်ဖ်ရိုက်ပြီး ပြန်လာတာနှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို အော်
ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"မိန်းမရေ"

"ရှင်... လာပါပြီ၊ ဘာလို့ ဒီလောက်အော်နေတာလဲရှင်"

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က တိုက်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ။

အမေက ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ်လေး။
အရပ်ကလည်း ငါးပေပင်မပြည့် တပြည့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အသက်ငါးဆယ်
ရောက်စပြုပြီဟု ထင်စရာမရှိအောင် ပျိုမျစ်နုငယ်နေပါသည်။ ။

ဒယ်ဒီကြီးက အရပ်ခြောက်ပေနီးပါးရှိပြီး အသားကညိုသည်။ ။ လူ
ကလည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ပြည့် ပြည့်နှင့် ဖွံ့ထွားကျစ်လစ်သည်
။

အားကစားက အလွန်လိုက်စားသူဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းဗိုက်မှာ အဆီပိုမရှိ
ဘဲ ချပ်ရပ်နေတာကြောင့် ဒယ်ဒီကြီး ကလည်း သူ့ဟာနှင့် သူ အရွယ်တ
င်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဒယ်ဒီက ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။

တကယ့်ကို ဂျော်ကီဖြစ်သည်။ ။

"ဘာလို့ အော်တာလဲဆိုရင် ဒီနေ့ ငါ့သားကြီး ဆုရလာတယ်ကွ၊ သား
ရေ မင်းအမေကို ဆုတံဆိပ်ပြစမ်းပါဦး၊ ကြွားစမ်းပါကွ၊ မင်းကလည်း "

"ငြိမ်းချမ်းကောင်းကင်"က တစ်ဦးချင်းမှာ ရော အဖွဲ့လိုက်မှာ ရော ရွှေတံဆိပ်တွေ ဆွတ်ခူးလာသည်။

ကားပေါ်ကနေ သူ၏ ရွှေတံဆိပ်ဆုများကို သွားယူလာ၏။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်က ဝမ်းသာအားရ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုသည်။

ရှိုးကေ့စ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်တစ်ဆင့်လုံးဟာ သားကြီးဖြစ်သူ ငြိမ်းချမ်းကောင်းကင်ရဲ့ ဆုတံဆိပ်တွေ၊ ဒိုင်းတွေ၊ ဖလားတွေ၊ ရွှေကမ္ဘာလုံးတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်နေပါပြီ။

ကျောင်းမှာ လည်း အတန်းစဉ်ဆုရသည်။

သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ ပထမနေရာကနေမဆင်း။ စာစီစာကုံး ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရာမှ ရသည့် ဆုတွေ၊ ပန်းချီဆုတွေ၊ ကဗျာဆုတွေနှင့် အင်မတန် ထူးချွန်ထက်မြက်သည့် သားကြီးပါ။

"ဒီနေ့ညစာ အိမ်မှာ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ တော့၊ တို့ မိသားစု ဟိုတယ်မှာ သွားစားမယ်၊ သားငယ်ကိုလည်း ပြောထားဦး၊ သားငယ်ရေ ဟေ့... မိန်းမ တိမ်စစ်ဘယ်မှာ လဲ"

"အပေါ်ထပ်မှာ ဖုန်းပြောနေတယ်"

"ကျွတ်... ဒီကောင့်အလုပ်က ဒါပဲ"

ဦးမြတ်တိမ်က မျက်မှောက်ကုပ်ရင်း လှေကားဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

သံလွင်လမ်းထဲက သူတို့ အိမ်ဟာ ထွက်လိုက်တာနှင့် အင်းယားလမ်းရောက်ပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်လိုက်ဝင်လိုက် အလုပ်ဆုံးက

သူတို့ အိမ်က သားငယ်ပါ။

ဒီကောင့်ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ဗျာများ နေရပါသည် ။ အပေါင်း အသင်းလည်း များ သည် ။

အိမ်လည်း ကြာကြာမကပ်။

အိမ်ကပ်တဲ့ အခါမှာ လည်း ဖုန်းပြောတာ။ အင်တာနက်ရှာတာ၊ ဂစ် တာတီးတာ၊ သီချင်းနားထောင်တာနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအလုပ်နှင့် ပ င် မအားလပ်သူ။

ထမင်းစားရင်း အခုထိ အိမ်ကအမေလုပ်သူက သူ့ဘေးနားထိုင်လျ က် အသားဖွဲပေးရ၊ ငါးရိုးနှင့်ပေး ရတုန်းပါ။

သားကြီးနှင့် တော့ အတော်ကွာသည် ။

သားကြီး ငြိမ်းချမ်းကောင်းကင်က နားလည်သိတတ်မှုရှိသူပါ။ အပြ စ်ပြောစရာ တစ်ခွန်းမှ မရှိရအောင် နေထိုင်သည် ။

"ပြီးရင် ဆင်းလာမှာ ပေါ့ ဒယ်ဒီကြီးရယ်"

ဒယ်ဒီကြီးက ဆက်တီမှာ ထိုင်လိုက်သည် ။ ခဏတဖြုတ်နားပြီး အ ဝတ်လဲ ရေချိုးမည်။ ပြီးရင် ခြံထဲခဏ ဆင်းမည်။ သတင်းစာဖတ်မည်။ ပြီးမှ နံနက်စာစား။

ကောင်းကင်က ယူဆောင်လာတဲ့ ဆုတံဆိပ်တွေ ရှိုးကွေ့စိတ်ထဲ သေချာ သော့ခတ်သိမ်းသည် ။

ပြီးမှ မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် နည်းနည်းခွာပြီး ပြန်ကြည့်သည် ။

တကယ့်ကို အမောပြေစရာပါ။

သူ့ကို ကလေးဘဝကတည်းက ဂျေဖ်ရိုက် ဝါသနာပါလာအောင် ပြု

စုပျိုးထောင်ပေးသူက ဒက်ဒီပါ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျေဖ်ကွင်းထဲ ခေါ်ခေါ်သွားတတ်သည် ။

ခေါ်သွားတာကတော့ သားနှစ်ယောက်စလုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ တိမ်စစ်နေ
က ဂျေဖ်ဝါသနာမပါ။

သူကသာ ဒယ်ဒီခြေရာနင်းခဲ့တာ။ ဒယ်ဒီကြီးကလည်း ဂျေဖ်ရိုက်ထူး
ချွန်သူပါ။ အပေါင်းအသင်းတွေကြား ထဲမှာ ဒယ်ဒီနာမည်ဟာ အထူးရေ
ပန်းစားသည် ။

သူနှင့် ဝါသနာတူ သားတစ်ယောက်ရှိတာကိုလည်း ဒယ်ဒီကြီးက
အမြဲတမ်း ဂုဏ်ယူတတ်သည် ။

"ငါနဲ့ အတူတူ ဂျေဖ်ကစားဖို့ သားတစ်ယောက် ရထားတာ သိပ်ကံ
ကောင်းတယ်၊ သားကြီးက ငါ့ထက် တောင် တော်သေးတယ်ကွ၊ ဘာမှ
တ်လို့ လဲ"

ထိုသို့ ဂုဏ်ယူခံကြားစွာ ချီးမွမ်းတတ်သည် ။

ဒယ်ဒီ ချီးမွမ်းတဲ့ အခါ ကောင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက ကျေနပ်စွာပြုံး
နေမိသည် ။ ဒါကလည်း တစ်နည်းတဖုံ မိဘကျေးဇူးဆပ်တာပါ။

ဒယ်ဒီ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့လို့ လည်း သူ ဒီဘဝ ဒီအ
ခြေအနေမှာ ဒီလိုအောင်မြင်မှုနှင့် ရပ်တည် နိုင်တာပါ။

မိဘတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားဟာ သူ့အတွက် တစ်သက်ဆပ်လို့ မကုန်
နိုင်။

"သားကြီးက တော်လိုက်တာကွယ်"

"ဒါတွေက ဒယ်ဒီကျေးဇူးကြောင့် ပါဗျာ"

"ဟေ့ကောင်... အပိုတွေမပြောနဲ့ ၊ တိမ်စစ်ကိုလည်း ငါဒီလို ပုံပိုးတာပဲ၊ ဒီကောင် ဘယ်နေရာများ အသုံးကျလို့ လဲ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး"

"ရှင်ပဲ အလိုလိုက်တာပဲ"

"ဪ... ငါ့အပြစ်ပေါ့"

"ပိုက်ဆံတောင်းတိုင်းပေးတာ ရှင်ဖျက်ဆီးတာပဲ"

"မင်းလည်း ပေးတာပဲ"

"ကျွန်မက မုန့်ဖိုးလောက်ပဲပေးတာ"

"တော်ပါပြီ မေမေရာ တိမ်စစ် ဒီလောက်လည်း မဆိုးပါဘူး"

"ကြည့်လေ... သားဒယ်ဒီပြောတာပဲ"

"ငါကချစ်လို့ သားတွေကို အလိုလိုက်တာပါကွာ၊ ငါ့သားကြီးကို အကုန်လိုက်လျောပေမဲ့ သားကြီးပျက်စီး လို့ လား"

"တိမ်စစ်လည်း မဟုတ်တာ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ"

"ဒါပေမဲ့ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားလည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူးလေ"

"သူ သိပ်နားမလည်သေးလို့ ပါ၊ တိမ်စစ်က ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား"

"အောင်မာ... မင်းထက် ဘယ်နှစ်နှစ်များ ငယ်လို့ လဲ၊ ဆယ်တန်းတောင် အောင်အောင်မဖြေတဲ့ ကောင်"

"တစ်ဘာသာမှာ အားနည်းလို့ ပါ။ တိမ်စစ်က ကျက်စာမရဘူး၊ စာကျက်နည်းနည်း ပျင်းတယ်"

"တွေ့လား... မင်းစကားထဲတောင် အလိုလိုပါ လာပြီ၊ မင်းညီက တ

ကယ့်ငပျင်း"

"အမယ်လေးတော် မပျင်းပါဘူး၊ သူစိတ်ပါတာတွေကျရင် မိုးမလင်း
ခင် ထလုပ်ပါတယ်"

"ဘာလဲ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ အားအားယားယား သူ့ကောင်မလေးကို
ကျောင်းလိုက်ပို့၊ သွားကြို့ လုပ်တာကို ပြောတာလား၊ ရည်းစားသန့်ကိစ္စ
ပဲ နပမ်းလုံးနေတဲ့ ကောင်"

ထိုအခိုက်မှာ ပင် တိမ်စစ်နေက လှေကားကနေ လေကလေးချွန်ရင်း
ပြေးဆင်းလာပါသည်။ ။

"ရွှီ...ရွှီ... ဟဲလို သားအတင်းတွေပြောနေကြပြီထင်တယ်၊ ဟဲ... ဟဲ"

"ကြည့်လေ... မျက်နှာပိုးကို မသေတဲ့ ကောင်"

"ဒယ်ဒီသားပဲဗျာ"

"ဘာပြောတယ်"

တိမ်စစ်က မကြောက်ပါပဲ ပခုံးကို တမင်လှုပ်ပြကာ ဖေဖေခါးကို
သွားဖက်သည်။ ။

"သားကြီးက ဒီနေ့ဆုရတယ် တိမ်စစ်ရဲ့ "

"ဟုတ်လား"

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း"

ဖေဖေက ဆုတံဆိပ်တွေ ပြန်ထုတ်ပြရင်း...

"ညနေစာ ဟိုတယ်မှာ ကျွေးမယ်တဲ့ လေ၊ အဲဒါ သား သွားစရာတွေ
ရှိရင် မနက်ဖြန်မှ ပြန်ချိန်းဦးနော်"

"ဟာဗျာ"

"ဟဲ့... သားဒယ်ဒီဆူမယ်နော်"

မေမေ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောလိုက်တာကို ဒယ်ဒီက ကြားသွားပြီး...

"ဆူမှာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ ဒီတစ်ခါရိုက်ပစ်မှာ "

"ဟွန်း"

အဖေက သဘောပေါက်စွာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည် ။ ရိုက်ဖို့ ဝေးလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြိမ်လုံးနဲ့ တောင် မရွယ်ရက်ခဲ့တာ သူမအသိဆုံးပဲလေ။

ဒီသားနှစ်ယောက်ကို အမေရော ဒယ်ဒီရော တုန်နေအောင် ချစ်သည် ။

လိမ္မာတဲ့ အကြီးကောင်ကို မိဘတွေက အားထားသလို ဂျစ်ကန်ကန် နှင့် အပိုးမကျိုးတဲ့ တိမ်စစ်နေကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်တာပါပဲ။

မိဘဆိုတာကလည်း ပေးဆပ်ကြသူတွေကိုး။

"သားရေ... ဖုန်းဘီလ်သွားသွင်းပေးဦးနော်" ဆိုသဖြင့် ကောင်းက ဖုန်းစာအုပ်နှင့် ပိုက်ဆံကိုယူကာ ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် ကားပေါ်မတက်သေးဘဲ ဟိုဖက်ခြံကို လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ခြံထဲက ဒန်းပေါ်ထိုင်ကာ အေးအေးလူလူ အမ်ပီဖိုးနားထောင်နေသော နေခြည်ဝတ်ရည်က နားကြပ် ကလေးတပ်လျက်သား သူ့ကိုမြင်တော့ အပြေးလာကြိုသည်။ ။

"ကိုကြီး... ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲဟင်"

"အခုပဲ"

"နေခြည်မှာ လိုက်တဲ့ စီဒီရော"

"ငါမှ ဆိုင်မရောက်သေးတာ"

"ကိုကြီးကလည်း "

နေခြည်ဝတ်ရည်က နှုတ်ခမ်းစုကာ စိတ်ကောက်ချင်။

ငယ်ကတည်းက ရင်းနှီးလာသော သူတို့ ညီအစ်ကိုအပေါ် နေခြည်က ဗိုလ်ကျဆိုးနွဲ့တတ်သည်။ ။

တိမ်စစ်ကတော့ ရွယ်တူဖြစ်တာမို့ နေခြည်ကို အလျော့မပေး။ ကောင်းကတော့ အကြီးပီပီ နေခြည်ကိုလည်း အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပါသည်။ ။

ဒါကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားလို့

နေခြည်က ဆံပင်တွေကို ဂျဲလ်နှင့် မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ပုံသွင်းထားတဲ့ ကောင်းသဏ္ဌာန်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ။

ကိုကောင်းမျက်နှာက တည်ငြိမ်သည်။ ။ ယောက်ျားပီသ ချောမောသည်။ ။ တိမ်စစ်လောက် အသားမဖြူ။ ရှိုးမများ ပေမဲ့ နေခြည်မျက်စိထဲမှာ ကိုကြီးက ပို၍ လေးစားစရာကောင်းသည်။ ။

ရှုပ်လက်ရှည် အဖြူပေါ် ချောကလက်စင်းသေးသေးပါတဲ့ အင်္ကျီနှင့် စတိုင်လ်ပင်န်ချော့ကလက်ရောင် ပွပွကို ဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ပို၍ ရှင်းသန့်နေသည်။ ။

ကိုကြီးက အရပ်မြင့်ပြီး ဘော်ဒီဖြောင့်သည်။ ။ ဘာဝတ်ဝတ် သူပုစံနှင့် လိုက်ဖက်သည်။ ။

အင်္ကျီဝတ်ရင် နက်ခံတိုင်လေးတွေ ပါတတ်သည်။ ။

အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် သူ့စတိုင်လ်ကို နေခြည် အမြဲတမ်း ခိုးဝှက်ငေးမောရစမြဲပါ။

ကိုကြီးမျက်လုံးတွေက အေးဆေးနူးညံ့ပြီး ရိုးသားနေတာကို အကြိုက်ဆုံးပင်။

ထိုမျက်လုံးအကြည့် ခပ်အေးအေးလေးကိုပဲ နေခြည် ရင်ခုန်ရတာပါ။ ။

ကောင်း သူမဘက် ဖျတ်ခနဲ ငေးကြည့်တော့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားရသည်။ ။

ဟ... ဒီကောင်မလေး။

သူ့မျက်နှာကို မော့မော့ငေးငေးလေး ကြည့်နေပုံက စူးစူးစိုက်စိုက် တမေ့တမောဆန်လှတာကြောင့် သူ့မျက်နှာတွေ ခပ်အမ်းအမ်းကြီး ပူနွေးသွားရပါသည်။ ။

"ငါ့ကို ဘာလို့ ကြည့်နေတာလဲ"

"ကိုကြီးက ချောလို့ ပေါ့"

"ဘာခိုင်းချင်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး"

သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရသည်။ ။ ချောတယ်ဆိုတော့ သဘောကျမိတာ သဘာဝပဲလေ။

"အခုတောင် မေမေ ဖုန်းဘီလ်ဆောင်ခိုင်းလို့ မြို့ထဲသွားရမယ်၊ နေခြည်တို့ ဖုန်းတွေရော ဆောင်ပြီးပြီလား"

နေခြည်အဖေကလည်း အလုပ်ခပ်များများ မို့ တချို့ကိစ္စတွေ ဆောင် ရွက်မပေးနိုင်။ နေခြည်တို့ အိမ်မှာ သူတို့ အဖေ ခရီးထွက်သွားတဲ့ အခါ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားမရှိတော့ ဘာလေးလိုလို ဒီဖက်က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အားကိုးရသည် မဟုတ်လား။

နှစ်ယောက်မှာ တောင် ကောင်းအလှည့်ကျတာ ပိုများ သည်။ ။

"မသိဘူး... မေမေ့ကို သွားမေးကြည့်ရမယ်"

"မေးလေ"

"နေခြည်လည်း အိမ်မှာ ပျင်းနေတာ၊ ကိုကြီးနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်နော်"

"ဟာ... ဟိုမှာ စောင့်ရပြုရနဲ့ နင် ပိုပျင်းသွားမယ် မလိုက်နဲ့ "

"ဟင်... မပျင်းပါဘူး၊ ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထိပ်နားက KSSမှာ ထိုင် စောင့်နေမှာ ပေါ့"

လူလည်မလေး။

"ငါက အပြန်လည်း တခြားဝင်စရာတွေရှိသေးတယ်"

"အို... ဘာဖြစ်လဲ နေခြည်ပါတော့ ကိုကြီးအတွက် စကားပြောဖော် တောင်ရသေးတယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ အခုတောင် နားညည်းလွန်းလို့ "

"ကိုကြီးနော်"

ခွဲခွဲနဲ့နဲ့လေး ငြူစူကာ သူ့ပခုံးကိုထုတာကြောင့် ကောင်းက မြန်မြန် ရှောင်တိမ်းရသည် ။

ဒီကောင်မလေးစကားပြောရင် ရိုးရိုးမပြော၊ လူကို ထုလိုက် တဖက် ဖက်ရိုက်လိုက်၊ လက်သည်းနှင့် ဖိဆွဲ ဆိတ်လိုက် လုပ်တတ်သည် ။ လက်မြန်လှတဲ့ သူမကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ပါမှ ။

"ကဲ... လာ အန်တို့ကို သွားမေးမယ်"

"ဟယ်... ကိုကြီးရေ အခုမှ သတိရတယ်၊ နေခြည့်အခန်းထဲက ဝေါ့ လီလင့်ဘောလုံးလေးက မီးမလင်း တော့ဘူး၊ ကြည့်ပေးပါဦး"

"နေဦး... နေခြည် နောက်ကျရင် ရုံးပိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ နှစ်နာရီ မထိုးခင်ထွက်မှ ၊ ကိုကြီး ညနေအားတော့ လာပြင်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"အင်း... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ညနေတော့ မေ့မနေနဲ့ နော်"

"စိတ်ချ၊ မမေ့ဘူး"

အတူတူ အိမ်ဆီလျှောက်လာရင်း နားကြပ်တစ်ဖက်ကို သူ့နားထဲလာ ထည့်ကာ...

"ကိုကြီး ရဲလေးသီချင်း အရမ်းကောင်းတယ်၊ နားထောင်ကြည့်"

တိမ်စစ်နေက အားနေ သီချင်းလေးနားထောင် ပြိမ်သက်နေတတ်ပေမဲ့ ကောင်းက တိမ်စစ်လောက်တော့ ဝါသနာမပါ။

ညပိုင်းအနားယူတဲ့ အချိန်မှ သီချင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ခံစားချင်တာ။ အခုလို အလုပ်ရှုပ်တုန်း နားကျပ်တပ်ပြီး နားမထောင်တတ်။

"ရတယ်... ရတယ် ငါနောက်မှ ပဲ နားထောင်မယ်"

ကောင်းက သူ့နားထဲက ကြိုးတန်းလန်းကို ပြန်ဖြုတ်သည် ။

နေခြည်က သူမနားရွက်ကလေးကို မော့ပြီး အနားကပ်ပေးသည် ။
ဖူးဖူးနုနု မျက်နှာလေးက ချစ်စဖွယ်။

ဒီလိုနီးနီးကပ်ကပ် နေတတ်တာကို ကောင်းက အားနာ အနေကြပ်သည် ။ သူမနားထဲသို့ လေနှင့် သာ မှုတ်ပစ်လိုက်၏။

"အဲဒီ ကိုကြီးတော့ သိမယ်"

သူ့ရှေ့ကပြေးပြီး နေခြည်နောက်မှ လိုက်ဝင်လာ၏။ နေခြည်နှင့် တွေ့ပြီဟေ့ဆိုရင် သူမ ပြေးရလွှားရ အငြင်းသန်ရပါပြီ။ လူက ခပ်အေးအေးကြီး ဖြစ်ပေမဲ့ နေခြည်ကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အလိုလိုဖြစ်လာရတာပါ။

"ဟဲ့... ဟဲ့ ဒီကောင်မလေး လူကြီးကို ဆွဲလားရမ်းလား မလုပ်နဲ့ လေ၊ နင် ငရဲကြီးတော့မှာ ပဲ၊ မောင်ကောင်းကိုများ သူနဲ့ ကစားဖော် ကစားဖက်ကျနေတာပဲ"

နေခြည်အမေက ကာကွယ်ဟန့်တား၏။

အနေတည်ကြည်သော မောင်ကောင်းကို ဒေါ်ခန့်ခန့်ကြီး အားနာသည် ။

မောင်တိမ်စစ်ဆိုလျှင် ဒီလိုထုကာရိုက်ကာ ပြောင်းဆန်ပေမဲ့ သူတို့က ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ တော်သေးသည်။ မောင်ကောင်းက ငယ်စဉ်ကတည်းက အနေအေးတဲ့ ကလေး။ သမီးနှင့် ကစားဖော် ကစားဖက်လည်း မဟုတ်ခဲ့။

"ကိုကြီး လိုက်စတာကျတော့ မေမေကမပြောဘူး"

"ကျွန်တော် သူ့ကို မစပါဘူး"

"ကိုကြီးနော် ပြောင်မညာနဲ့ "

"ဟဲ့... ဒီမှာ မအပြောနေတာ ကောင်းကောင်း ထိုင်စမ်း"

နေခြည်က ဆိုဖာဆက်တီပေါ် ဆောင့်ထိုင်ချကာ သူ့ကို မျက်စောင်းကြီး ဒိုင်းခနဲ ခဲပါသည်။ နေခြည် အမူအရာကို သူရယ်သာ နေမိသည်။ နေခြည်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ ကလေးဆန် ဗိုလ်ကျ ချင်တုန်းပါ။

ကျောင်းသာပြီးတော့မယ် လူက လူလားမမြောက်သေး။

သူ့ မျက်စိထဲမှာ လည်း နေခြည်ဝတ်ရည်က ကလေးပါပဲ။

သူမ ဘယ်လောက်ပဲ အလှတွေပြင်ထားထား သူ့အနေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို အလှအပတွေ မပြင်ပါ။

နေခြည်ကလည်း သူ့ကို နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာကြည့်ရင်း အသည်းယားနေမိသည်။

အဲဒီကိုကြီးဟာ တကယ်လူကြောက်လူအေးကြီးပါ။

သူတစ်ခါမှ နေခြည်အပေါ် စိတ်မလှုပ်ရှားသေး။ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်မဝင်စားတာလား၊ စိတ်မဝင်စားသလိုလို ဟန်ဆောင်ထားတာလား နေခြ

ည် မဝေခွဲတတ်။

မိသားစုချင်းက ဒီလောက် ခင်မင်ရင်းနှီး ပတ်သက်မှုရှိနေတာ။ သူ
ဘာကြောင့် နေခြည့်ကို ဆန်းဆန်း ပြားပြား စိတ်မကူးရတာလဲ။ တခြား
ကောင်လေးတွေများ ဆို ဖုန်းဆက်ဆက်ပြီး မိတ်ဆက်ရတာအမော။ နေ
ခြည့် အလှအပမှာ ကျရှုံးနေတဲ့ သူတွေ အများကြီးပါ။

သူမက ကိုကောင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ခင်မင်သဘောကျသ
ည် ။ ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှာ စိတ်ရှည် သဘောကောင်း ကြင်နာတတ်သော
ကိုကြီးကို ပိုနှစ်သက်မိတာ ဝန်ခံပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိုကြီးက မတုန်လှုပ်ပါ။

မေမေက ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲက တယ်လီဖုန်းစာအုပ်နှင့် ပိုက်ဆံကို ရေတွ
က်ထုတ်ပေးနေတုန်း သူက ဆိုဖာ တစ်ခုမှာ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် လက်ပိုက်ထိုင်
နေသည် ။

ကြည့်ပါဦး... သူ့ကို လောကကြီးမှာ ဒီလိုလက်ပိုက်ပြီး ထိုင်ကြည့်ရုံ
လေး ကြည့်ရမယ်လို့ ဘယ်သူက အမိန့်ပေးထားလို့ လဲနော်။

မုန်းစရာကောင်းတဲ့ လူကြီး။
